

Fraaie Hunter, nog steeds een van mijn favorieten. Niet alleen vanwege mijn klinknagels.

Ik schrijf 1956. Ik had met minder succes dan van te voren was verwacht de M.U.L.O verlaten. Klas twee was mijn eindpunt terwijl ik er al drie jaar had gestudeerd. Het bleek dat ik te speels was, ben ik achteraf gelukkig gebleven.

Al snel vond ik werk op een kantoor van Aviolanda Papendrecht. Ik woonde in Dordrecht, dus ffe met de pont over en ik was op mijn werk.

Dat bestond uit het bijhouden van onder andere het aantal schroefjes, moertjes en veel klinknagels wat er wat uitgegeven uit het magazijn waar ik bij was ingedeeld. Ik ben bang dat het aantal in de vliegtuigen aangebrachte nageltjes, niet geheel in overeenstemming was met het aantal uitgegeven in mijn kaartstelsel. Tot zover mijn job als 14 jarige.

Bij Aviolanda werd toe de Hawker Hunter in licentie gebouwd. Wij maakten de vleugels, bij Fokker Dordrecht maakte men de romp. Het kan ook andersom geweest zijn. Ik had toen echt geen verstand van vliegtuigen. Deze twee belangrijke onderdelen werden geassembleerd, een voor mij toen moeilijk woord voor samenvoegen, bij Aviolanda Woensdrecht. Daarna konden zij vliegen. Na het voltooien van het laatste vliegtuig stond ik als een van de eersten op straat, waarschijnlijk weer vanwege mijn speelsheid.

Gisteren, 15-06-2019, was ik op Volkel. Daar zag ik een kleine duizend of meer van mijn klinknagels in een prachtig, voor mij het mooiste vliegtuig voorbij komen. Ondanks de gelukkig nog steeds aanwezige speelsheid was ik trots dat mijn Hawker Hunter dank zij mijn uitgegeven nagels nog steeds aan elkaar bleef hangen.

Nog steeds in de (lucht)vaart dank zij de nagels van mijn kaart.